

Dr. Land, medens han begærede 7²/₁₀ Ddr. Den ærede Minister fremstiller Sagen, som om det var ham, altsaa Trafikministeriet, der var den egentlige Part, den, der optraadte paa Baneanlægets Vegne. Det er et af de Punkter, hvor jeg ikke har nogen autentisk Meddelelse, men jeg tror den ærede Minister paa hans Ord. Dog maa jeg bestemt hævde, at som Sagen forelaa for Kongens Foged, var der ikke Tale om, at det var det højtærede Trafikministerium, der optraadte som Part i Sagen, nej, det var Baneanlæget, repræsenteret ved dets Chef, ved dets Overingeniør, Sr. Generaldirektør Tegner, og det har der jo slet ikke heller senere været mindste Kvæstion om. Nu kom den ærede Minister frem med en ganske ny Indsigelse, som jeg ikke har hørt før, og som jeg navnlig ikke har fundet mindste Spor af i hele den Forsøkningsproces, der er ført ved Hof- og Stadsretten, hvor Jærnbanevæsenets dygtige og omhyggelige Sagfører, der har fremsat en Mængde andre Indsigelser, ikke er fremkommen med den af den højtærede Minister fremsatte Indsigelse, at Fogedforbudet var forkert nedlagt, at det skulde ikke have været nedlagt for Generaldirektør Tegner, men for Ministeren selv. Den Indsigelse har jeg aldrig set, og jeg kan saa godt forstaa, at Sr. HøjesteretsSagfører Nsmisjen, der førte Sagen for Generaldirektør Tegner, ikke er falden paa at komme med den. Men imidlertid, den ærede Ministers Mening er jo ikke den, at han har anset sig berettiget til at tilfidsætte og handle imod Forbudet, fordi det var nedlagt formelt galt, ikke over for ham, men over for Sr. Tegner. Det vilde ogsaa være en ganske ejendommeligt Betragtning. I øvrigt kom den ærede Minister ikke med nogen Begrundelse af, hvorledes han mente at kunne være kommen forbi den Bestemmelse i Grundlovens § 72, at Domstolene, in casu Fogedretten, afgør Spørgsmaalet om Dvrighedsmyndighedens Grænser, hvorledes han vilde forsvare sig mod den Bepjædselse, som jeg har fremsat, at han har opkastet sig som Dommer over Rettens Kompetence, medens i Folge Grundlovens § 72 det netop er Retten, der afgør Dvrighedens Kompetence. Som jeg saade i Gaar, det er det, der vender op og ned paa det hele, at den ærede Minister siger, at Fogden er inkompetent, at Fogedforbudet er en Nullitet, medens Grundlovens § 72 siger: nej, det er Fogden, der afgør, om Dvrigheden har overstredet sine Grænser eller ej. Den ærede Minister kom kun med nogle Betragtninger om, at Administrationen maatte have Handlefrihed, men da det samme som stærkere frem i den ærede Justitsmini-

sters Foredrag, skal jeg vente med at udtale mig derom, indtil jeg kommer til at beskæftige mig med hans Bemærkninger.

Nej, naar jeg har følt mig skuffet i mine Forventninger om, at de ærede Minister skulde være glade over at kunne faa Lejlighed til at udtale sig om et Spørgsmaal, der i den Grad har sat Sindene i Bevægelse som dette har, skyldes det navnlig den meget ærede Justitsminister. Jeg fik det Indtryk af hans Foredrag, at han saa langt fra var glad ved at faa den Lejlighed, at han tværtimod var vred, jeg vil sige, „vred som en Hysker“, og det gik ud over mit dyndige Hoved. Jeg fik en Stulle af Udtryk, som jeg synes, man sjældent plejer at høre her i Salen. Vi ere jo vant til, naar nogen modsiges den ærede Minister og taler imod ham, at han erklærer det for en „Præseslom“, for „Frajer“ og den Slags Ting, men i Gaar overgik den ærede Minister virkelig sig selv. — Jeg har noteret en Del af hans Udtalelser, men jeg kunde ikke følge med, der kom saa meget. Den ærede Minister sagde, at jeg „havde forjagt paa at gøre denne klare Sag uklar“ — jeg har altsaa søgt at forplumre Sagen — at jeg havde været „weitschweifig“, at mine Citater „vare mangelfulde og misvisende“, at jeg havde ikke citeret, hvad jeg skulde citere; det er en Bepjædselse, der er kommen frem mod mig og saa fra anden Side, ogsaa fra Ministerens Ekko her i Salen. Det er nu løjerligt, snart siger man, at jeg citerer for meget, snart at jeg ikke citerer nok, de Herrer ere meget vanskelige at gøre tilfredse. Saa fik jeg at vide, at jeg var optraadt „med Selvbehagelighed“. Ja, det er jo muligt, men det er af den Slags Ting, man ikke plejer at sige hinanden, synes jeg. Jeg kan ikke være Dommer over det, men den højtærede Justitsminister er heller ikke Dommer, i alt Fald ikke her i Salen. — Den ærede Minister talte om min Uvidenhed. Uden at jeg har haft Grund til at tro, at jeg i denne Sag er uvidende, talte den ærede Minister om min Uvidenhed. Saa skal jeg have villet „dupere“ dette høje Ting. — Jeg skal blot sige til alle disse Udtalelser, at jeg ikke ved den ærede Ministers Maade at optræde paa vil lade mig lede ind paa en saadan Tonart i Diskussionen, thi jeg har for megen Respekt for det høje Ting til at ville bidrage til, at Diskussionen her udarter til Kroftue-skænderi, og jeg vil heller ikke gaa i Rette med den ærede Minister, for jeg har til min Beklagelse hørt, at han ikke er rask i denne Tid.

Jeg skal altsaa nu se paa hans Argumenter. De vare noget vanskelige at faa